

„Vagtpost“, der skal vaage over, at der ikke i nogen Maade eller paa noget Punkt indføres blot den svageste Antydning af „Reglementering“. Denne Kreds af Mænd og Kvinder vedligeholder tillige den Forbindelse med Udlandet, som F. m. L. f. U. stod i, idet „Vagtposten“ staar som Led af *Fédération abolitionniste internationale*.

Kvindes Stemmeretsarbejde i Sverige.

De svenske Kvinder, som arbejder for Kvindernes Stemmeret, har i dette Efteraar haft en anstrængende og spændende Tid. Anstrængelsen har koncentreret sig om at faa Kvindens Stemmeret optaget i Regeringens Stemmeretsforslag til Rigsdagen 1907. Spændingen, som endnu varer, gælder, hvad Regeringen beslutter med Hensyn til Spørgsmaalet.

Det er indlysende, at i alle Lande, hvor Spørgsmaalet om udvidet Stemmeret for Manden sætter Sindene i Bevægelse, maatte Kvinderne søge at benytte sig af Lejligheden og faa Kvindernes Stemmeret sat i Forbindelse med Mandens. Dette er saa meget nødvendiggjort, som sørgelig Erfaring har lært, at dersom Kvinderne ikke kommer med, naar en ny Gruppe Mænd faar politisk Stemmeret, bliver Resultatet, at vi atter maa vente paa at faa vor Ret erkendt.

Spørgsmaalet om udvidet Stemmeret for Mænd har i mange Aar staaet paa Dagsordenen i Sverige; men for intet Løsningsforslag, hverken fra Regering eller Rigsdag, er det lykkedes at vinde Stemmeftertal i begge Kamre. Det liberale Parti, som kom til Magten i Nov. 1905, haabede at kunne samle Kamrene om sit Stemmeretsforslag. Det laa i Sagens Natur, at det derfor maatte være et Kompromisforslag, der ingenlunde tilfredsstillede Tilhængerne af den almindelige, lige og direkte Stemmeret. Flere Ting, bl. a. en Valgbarhedsalder af 24 Aar, var Ofre paa de konservatives Alter. Ikke desto mindre faldt Forslaget i Førstekammeret, og da Kongen ikke vilde følge det liberale Ministeriums Raad at opløse det andet Kammer, for ved nye Valg at give Vælgerne Lejlighed til at acceptere eller forkaste Stemmeretsforslaget, maatte Ministeriet gaa af i Maj, og et konservativt Ministerium, der støtter sig paa Førstekammeret, fik nu den vanskelige Opgave overdraget. Den liberale Regering havde stillet sig afvisende mod Kvindestemmeretten, der i 30 Petitioner fra Kvinderne var blevet bragt frem for den. „Spørgsmaalet var ikke modent til Løsning“, „Kvinderne havde ikke kæmpet længe nok for deres Sag“, „Regeringens Forslag udsattes for ikke at gaa igennem, dersom dette toges med“, saaledes

lyder sammentrængt det offentligt givne Svar. Men man fejler ganske vist ikke ved at paastaa, at hos mange af det liberale Ministeriums lige som hos mange af det liberale Partis Medlemmer havde Modstanden mod Kvindens Stemmeret en dybere Grund end den tilfældige, politiske Taktik, som de henviste til. De liberale Mænd frygter, at Kvindernes naturlige Konservatisme skal „tvinge Udviklingen en eller to Generationer tilbage“, de frygter især, at „dersom Kvinderne fik Stemmeret, vilde Sverige gaa mod en Præstevældets Tid.“ Man maa ikke glemme, at den Generation af liberale Mænd, der nu fører an, mer eller mindre beviast er blevet paavirket af Strindberg og hans Tilhængeres sindssvage Kvindeforagt og Kvindehad. Mændene undtager herfra de enkelte Kvinder, som de kender og agter, men til Kvinderne i Almindelighed har de liden Tillid og ringe Kammeratskabsfølelse. Da de liberale Mænd med Grunde, der i alle Henseender er anvendelige paa Kvinderne, længe og ihærdigt har kæmpet for udvidet Stemmeret for Mænd, er de nødt til at indrømme, at i Teorien kan der ikke indvindes noget mod Stemmerettens Udvidelse til Kvinderne; men de fordrer Sikkerhed for, *hvorledes* Kvinderne vil anvende deres Stemmeret, Sikkerhed for, at de ikke bliver en Hindring for Udviklingen. I deres Iver overser de, at dersom de konservative vilde give deres Frygt for den almindelige Valgret til Mænd, et Udtryk, der svarede til dette Ræsonnement, saa vilde de liberale ikke have Ord stærke nok til at fordømme det ulogiske og despotiske i denne Tankegang. Men Resultatet er, at de svenske Kvinder ikke kan regne paa Støtte fra det liberale Parti, som saadant, dersom det ikke gennem særlige indtrædende Forhold tvinges til overfor dette Spørgsmaal at slaa ind paa en ny Vej. I Retfærdighedens Interesse bør det dog fremhæves, at et temmelig stort Antal liberale Mænd er varme Tilhængere af Kvindens Stemmeret.

I 1906 indbragtes flere Forslag til Rigsdagen om Kvindens Stemmeret. Ganske vist fik de ikke Stemmeftertal, men Rigsdagen forlangte en Undersøgelse af Spørgsmaalet, og denne foranledigede Regeringens Forslag. Dette var det største positive Fremskridt, Sagen har haft i Rigsdagen. Kvinderne havde i 36 forskellige Skrivelser henvendt sig til Rigsdagsmændene med Begæring om Hjælp. For at vise, at det ikke blot var en lille Gruppe Kvinder, der ønskede Stemmeret, hvad der uopmærksomt forsikres paa Rigsdagen og i Pressen, iværksattes en Massepetition henimod Foraaret, og over 76,000 Kvinder har underskrevet denne Adresse, der endnu ikke er færdig.

Den konservative Regering havde mange Grunde til at indtage en anden Stilling til vor Sag end den liberale; hvor underligt dette end i første Øjeblik kan synes. Den ønskede at vise sig saa